

1^e beklage,
3^e beklage tegen alle beschikkingen

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 11 januari 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.72.272/00/26 Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. ---, arbeider, geboren te --- op ---, wonende te ---
2. --- met maatschap pelyke zetel te ---, ingeschreven in het handelsregister te onder nr. ---
3. ---, vrachtwagenbestuurder, geboren te --- op ---, wonende te ---

Verdacht van :

door het wanbedrijf rechtsreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtsreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 41 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1.1^o bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

Hooge bevoeg door het Openbaar Ministerie teamen
2^e beklage / en
op 25 januari van 2006

in casu :

A. de derde : op niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1980 (stuk 16) tot en met 13 februari 1988 (stuk 29) :

het uitbreiden van de garagewerkplaats

B. de eerste en de tweede : vanaf 24 maart 2000 tot en met de dag der dagvaarding : **17 JUNI 2003**
de derde : vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1980 tot en met 13 februari 1988 (plaatsen constructie) tot 24 maart 2000 :

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructies in stand gehouden te hebben.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B voor wat betreft de derde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 24 maart 2000.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: garage werkplaats

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

gebouwen),

en

(voor de grond).

gebooren op

het zetal te

wonende te

voor de

aan de eigenaarsmettel hebben verkregen krachtens de akte van verkoop ontvangen op 24.03.2000.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de eerste beklaagde in zijn antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. loco mr. advocaat te

Gehoord de tweede beklaagde in haar antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door haar raadsman mr. loco mr. advocaat te

Gehoord derde beklaagde in zijn antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. advocaat te lasthebber ad hoc;

De zaak werd in beraad genomen op 21.9.2005.

Gelet op het tussenvonniss van 17 december 2003 waarbij mr. werd aangesteld als lasthebber ad hoc over de

I. Situering

De derde beklagde, verkocht de grond (gelegen te gekende ten kadaster onder waarop de gebouwen zijn opgericht aan de eerste beklagde. verkocht de op de grond opgerichte gebouwen aan de tweede beklagde bij akte van verkoop verleden voor notarissen en uit op 24/03/2000.

2. Tenlastelegging A in hoofde van de derde beklagde

In besluiten voor de derde beklagde wordt gesteld dat de strafvordering met betrekking tot de gepleegde inbreuken vervallen is door verjaring

Voor zover als bewezen werd het misdrijf omschreven in de tenlastelegging A gepleegd in de periode van 1 januari 1980 tot en met 13 februari 1988.

Gelet op de verjaringstermijn voor wanbedrijven, zijnde 5 jaar is de strafvordering m.b.t. het misdrijf in alle omstandigheden vervallen door verjaring op 12/02/1993.

De stuiting van de verjaring houdt in dat de lopende verjaringstermijn wordt onderbroken en dat vanaf de dag van de stuiting een nieuwe verjaringstermijn begint te lopen, welke gelijk is aan de oorspronkelijke.

Hoe dan ook is de strafvordering vervallen op 11/02/1998.

III. Tenlastelegging B in hoofde van de eerste, tweede en derde beklagde

De rechtbank dient na te gaan of de ten laste gelegde feiten nog steeds een misdrijf uitmaken.

De feiten maken een inbreuk uit op art. 99 § 1 1°, strafbaar gesteld door art. 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999(DORO).

Met betrekking tot de tenlastelegging B, het in stand houden van de constructies vermeld onder de tenlastelegging A, werd door art. 7 van het Decreet van 4 juni 2003 aan art. 146 van het DRO een derde en vierde lid toegevoegd dat luidt als volgt: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.*

Onder ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan

De strafsanctie voor het instandhouden van de inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in:

1° ruimtelijk kwetsbare gebieden;

2° voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de

omwonenden of

3° voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In zijn arrest nr. van 22 juli 2004 oordeelde het Arbitragehof dat het eerste geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf plaats vindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

Dat dit echter niet het geval is voor het tweede en het derde geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtsleer en rechtspraak waren verdeeld over de interpretatie van voormeld arrest, welke werd uitgeklaard door het Arbitragehof.

In zijn arrest nr. van 19/01/05 heeft het Arbitragehof beslist:

“ 1. Vernietigt in art. 146, derde lid, van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening, zoals toegevoegd bij art.7 van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “ voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.”

De discussie bestaat echter wel nog over de draagwijdte van de bewoordingen in art. 146 derde lid DORO “ “De strafsanctie geldt niet ...”.

Sommige rechtsleer is van oordeel dat er sprake is van een “strafuitsluitingsgrond”; een ander deel van de rechtsleer stelt dat er sprake is van het wegvallen van het misdrijf van de instandhouding indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, dat de decreetgever derhalve aan de delictomschrijving zelf heeft geraakt en niet enkel aan de strafwaardigheid.

De rechtbank is van oordeel dat art.146 al. 3 dient gelezen te worden in de zin dat, indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, het misdrijf zelf van de instandhouding wegvalt.

Deze zienswijze wordt gesteund op de overweging dat deze interpretatie overeenstemt met de bedoeling van de wetgever, namelijk het bouw misdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl.St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr.1577/7, p.38); instandhouding is niet langer een misdrijf tenzij de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden of m.a.w. het betreft niet louter een “strafuitsluitende verschoningsgrond”, doch wel een “depenalisering” van

het misdrijf van instandhouden van de stedenbouwmisdrijven.

In dit verband dient verwezen te worden naar eerdere rechtspraak van deze rechtbank onuitgegeven: Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur t. z.a., 6de kamer van 24/12/2004 en de aldaar geciteerde rechtsleer en rechtspraak.

Volgens de bepalingen van het gewestplan vastgesteld bij KB van 7/11/1978 is het onroerend goed deels gelegen in woongebied en deels in agrarisch gebied, hetgeen volgens art. 146 van het decreet van 18/05/1999 geen ruimtelijk kwetsbare gebieden zijn.

Dat het misdrijf van instandhouden derhalve niet langer strafbaar is. De strafvordering die erop betrekking heeft is niet ontvankelijk.

Herstellvordering

Door het College van Burgemeester en Schepenen van werd bij beslissing van 18/05/1999 een Herstellvordering geformuleerd, bestaande in het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, zijnde de afbraak van het niet vergunde gedeelte van de garage werkplaats.

Met betrekking tot de voormelde Herstellvordering van dient de rechtbank te stellen dat deze vordering niet langer ontvankelijk is in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging B.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91K.B.28.12.1950 verv.K.B.29.7.92 gew.K.B.23.12.93 gew.K.B.11.12.01(€);(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew.art.36 wv 07.02.2003;(opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 66;

W. 1.8.1985,art. 28,29; gew. W. 24.12.1993,art. 3 & W.22.04.03; K.B. 18.12.1986, art.58; gew.K.B. 19.12.2003, art.45 WVV 07.02.2003; gew. art. 1 K.B. 31.10.2005);

EG Verordening nrs.1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€); art. 2,3,4,6,9 Eurowet 78 d.d. 26.6.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

art. 3 Eurowet 77 d.d. 30.06.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Verklaart de tenlastelegging A in hoofde van derde beklagde vervallen door verjaring.

Zegt dat met betrekking de tenlastelegging B in hoofde van eerste, tweede en derde beklagde de strafvordering niet langer ontvankelijk is.

Herstelvordering

Rechtdoende over de herstelvordering van het College van Burgemeester en Schepenen van van 18/05/1999 inhoudende het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van deze vordering in de mate dat deze gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A, en stelt dat deze vordering niet langer ontvankelijk is in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging B.

Legt de gerechtskosten in hun geheel begroot op 126,70 euro ten laste van de Staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- ELF JANUARI TWEEDUIZEND EN VIJF ---

Aanwezig: -----

,alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
Substituut-Procureur des Konings;
adjunct-griffier;